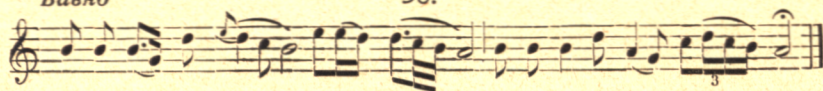

Ясно слънце на изтока,
 Хваленъ юнакъ — добро пладне;
 До кат' слънце на обѣда,
 Хваленъ юнакъ на пладнина.
 Побилъ конче, вързалъ конче
 Подъ орѣхче столовата,
 Полегналъ си и позаспалъ.
 Добра коня тропа, хлопа:
 — „Стани, стани, добъръ юнакъ,
 Отиде ти добра коня.
 Събуди се хваленъ юнакъ
 И погледна ясно слънце,
 Ясно слънце на икиндия.
 — „Леле варе хваленъ юнакъ,
 Извади си синя кърпа,
 Че си закри черни очи.
 Азъ ще рипна и прерипна
 Отъ земята до небето.“
 Покачи се хваленъ юнакъ
 И отиде на захода.
 Хваленъ юнакъ, той надбърза
 И си взема слънчу сестра.

Самодивска сватба.

Бавно

50.

Сви-ла се, ви- ла, ви-хруш-ка, го-ре не-бе-то ли-же-ше

Свила се, вила, вихрушка,
 Горе небето лижеше, (2)
 Доле земята метѣше.
 И у вихрушката младъ Стоянъ
 Съсъ меденъ кавалъ свирѣше,
 Майка си люто кълнѣше:
 — „Мале ле, проклета да си,
 Защо ми турна свирката
 И тука мира да нѣмамъ.
 По деветъ сватби какъ свира,
 Я тая ми е десета,
 Десета, самодивската.“